

ПРОЛОГ

ОДНОГО РАЗУ...

Усе не так, як я собі уявляв.
Його вбивство.

Після того як я вивернув йому зап'ясток, мої кісточки на пальцях напружилися, а коли очі в нього вибалушилися й із шиї хлинула кров, бризнувши на шкіру на моїй руці, моє тіло здригнулося від невимовного задоволення — добре, що я обрав сонну артерію як місце призначення мого леза. Достатньо смертельний удар, щоб досягти мети, але надто повільна смерть, щоб насолодитися, як вислизують останні секунди його мізерного життя, тягнучи за собою жалюгідну душу.

Я знав, що знадобиться всього кілька секунд, щоб він втратив свідомість, але мені було цього досить.

Кілька секунд.

Достатньо часу, щоб він встиг поглянути мені в очі й зрозуміти, що я — монстр, до створення якого він доклав своїх рук. Живе втілення розплати за його гріхи, торжество справедливості.

Але я *сподівався*, що він благатиме. Бодай попросить. Хоча б трохи.

Після того як кайф від кровопролиття вщухнув, я ще довго сидів над ним, торкаючись його шиї загрубілою рукою, а другою — стискаючи футляр свого ножа, так ніби ще очікував на *щось*. А втім, мої відчуття обмежувалися хіба що

холодом від крові на шкірі — я розумів, що його смерть не дасть мені бажаного спокою.

Я не відпускаю закривавленої горлянки, аж поки в кишені не вібрує телефон, — отоді труп вивалюється в мене з рук.

— Привіт, Руфусе.

— Скільки тобі повторювати, щоб ти мене так не називав? — огризається він.

Я усміхаюся.

— Ще разочок.

— Ти впорався?

Пройшовши через офіс до окремої ванної кімнати, я вмикаю воду й чекаю, поки вона нагрівається, кладу телефон із гучномовцем поряд і починаю змивати бризки крові з рук.

— Авжеж.

Ру мугикає.

— І як почувашся?

Руки стискають край умивальника, я нахиляюся вперед, щоб роздивитися себе в дзеркалі.

Як почувашся?

Серце не калатає. Кров у венах не скипає. З кісток не сочиться сила.

— Боюся, доволі посередньо. — З гачка я знімаю рушник, обтираюся і повертаюся до офісу по свій костюм.

— Ну, це не дивно. У всьому клятому всесвіті не знайдеться більш примхливого малого, ніж Джеймс Баррі.

Я посміхаюся, застібаючи піджак і поправляючи манжети, водночас повертаючись до дядька: його темні очі безтямно витріщаються на стелю, рот розтулений, так він колись розтуляв мій.

Кумедно.

Але мою безневинність вкрали ще задовго до нього.

Я підбиваю з проходу його ногу в брудному крокодилячому черевуку, що лежить у калюжі крові.

Зітхнувши, стискаю перенісся.

— Але тут трохи... безлад.

— Я про все подбаю, — засміявся Ру. — Розслабся, малий. Ти молодець. Зустрінемося у «Веселому Роджері». Треба відсвяткувати.

Я кидаю слухавку, не відповівши, і заглиблююся у свої думки — це мої останні миті перебування укупі з родичем. Заплющивши очі, я глибоко вдихаю, намагаючись збагнути, чи жевріє десь у мені бодай крихта жалю.

Ні, нема.

Цок.

Цок.

Цок.

У тиші чути звук, що шкрябає нутроці. Я зціплюю зуби й роззираюся вусібіч, напорошуючи вуха в пошуках ритмічного шуму. Присівши навпочіпки, я дістаю із нагрудної кишені хусточку, щоб дістати золотий наручний годинник із дядькових джинсів.

Цок.

Цок.

Цок.

Лють стискає нутро, рука жбурляє годинник об землю. Серце калатає, коли я підводжуся і підіймаю ногу, щоб розтрощити цей огидний предмет. Я товчу його доти, доки на обличчі не проступає піт, який стікає щочкою на підлогу. Не зупиняюся, поки не переконуюся, що годинник замовк назавжди. І лише тоді заспокоююся.

Випрямившись, я видихаю, зачісую назад волосся і розминаю шию.

Ось так. Тепер краще.

— Прощавай, дядьку.

Заправляючи хусточку на місце, я залишаю чоловіка, якого волів би ніколи не знати.

Тепер я на крок ближче до того, хто відповідальний за все. І цього разу він не зможе ось так просто покинути мене.

РОЗДІЛ 1

ВЕНДІ

Я ніколи не була в Массачусетсі, але багато чула про те, як там холодно. Тож, попри те що такий перепад температури з Флоридою збив мене з пантелику, він не був цілком неочікуваний. І все ж, тремтячи у своєму топі, поки легенький вітерець обдуває мої голі руки, я не можу нічого вдіяти, окрім як шкодувати, що не залишилася, аби не переїжджати із сім'єю до нового дому в Блумсбурзі.

Але я не можу витримати навіть думки, що буду так далеко, якщо раптом їм знадобиться моя допомога. Мій батько завжди був працелюбом, а став ще завзятішим після смерті мами, і без мене поруч мій шістнадцятирічний брат Джонатан залишиться геть самотнім.

Я завжди була татовою донечкою, хоч він і багато чого ускладнює. Я сподівалася, що після переїзду він трохи сповільниться. Стане приділяти час сім'ї, замість того щоб постійно перейматися, у яку велику справу ще себе впхати. Але Пітер Макйлз ніколи не зупиняється на досягнутому. Його жага до нових звершень переважає над потребою з головою поринути в сімейні справи. «Forbes» уже п'ятий рік поспіль називає його найуспішнішим бізнесменом, що означає — у нього море можливостей. А те, що він

є власником найбільшої авіакомпанії в західній півкулі означає, що в нього є ще й достатньо коштів для реалізації цих можливостей.

«НеБоВалія». *Ви мрієте — ми доправляємо.*

— Може, підемо кудись сьогодні, — пропонує моя подруга Енджі, витираючи стільницю в кав'ярні «Ванілька», у якій ми обидві працюємо.

— І що ти пропонуєш? — питаю.

По правді, я просто хотіла повернутися додому й нарешті відпочити. Я тут усього трішки більше як місяць, а працюю так багато, що геть не маю часу на Джонатана. Проте він зараз переживає підлітковий період, коли «Мені нічого й нікого не потрібно», через що, напевно, не захоче проводити зі мною вечір.

Вона знизую плечима.

— Не знаю. Дівчата планували сходити до «Веселого Роджера».

Я мимоволі наморщила носа. І від її «дівчата», і від імені, хай би кого вона мала на увазі.

— Та ну, Венді. Ти вже тут майже два місяці, а ми ще жодного разу ніде не зависали. — Вона випинає нижню губу і складає руки, благаючи.

Я зітхаю, хитаючи головою.

— Не впевнена, що подобаюся твоїм друзям.

— Неправда, — наполягає вона. — Вони просто тебе не знають. Бо ти повинна бодай раз *вийти* з нами.

— Не знаю, Енджі. — Я впиваюся зубами у свою нижню губу. — Тато сьогодні за містом, і він не любить, коли я привертаю увагу на вулицях.

Вона закочує очі.

— Дівчинко, тобі двадцять. Час уже перерізати пуповину.

Я впівсили усміхаюся їй. Вона, як і більшість інших, не розуміє, як це — бути донькою Пітера Майклза. Навіть якби я захотіла, ніхто б не *дозволив* мені перерізати цю пуповину. Його влада і вплив сягають кожного куточка всесвіту, ніхто й ніколи не може втекти з-під його контролю. А якщо такі існують, то я їх ніколи не бачила.

Над вхідними дверима задзвенів дзвіночок, і всередину зайшла Марія — подруга Енджі. Її темне довге волосся виблискує під світлом ламп, коли вона підбігає до нас.

Я підіймаю брови, переводячи погляд із неї на Енджі.

— І що це взагалі за місце, куди пустять двадцятирічних?

— У тебе що, немає фальшивих документів? — питає Марія, сідаючи за стійку.

— У мене *точно* такого немає. — Я ще ніколи в житті не пробиралася в бар чи якийсь клуб. — За кілька тижнів у мене день народження, я сходжу з вами тоді, — відмахнулася я.

Марія сканує мене поглядом зверху донизу.

— Енджі, у тебе ж є сестрині документи? Вони... схожі. — Вона витягує руку й торкається мого русявого волосся. — Просто якнайбільше вистав своє тіло, і вони навіть не глянуть на фотку.

Я сміюся, подумки відкидаючи її слова, але відчуваю, як стискаються мої нутрощі, тілом проходить жар, що розпалює щоки. Я не якась там порушниця. Ніколи не була нею. Але думка про сьогоднішню вилазку, про те, щоб скоїти щось погане, пронизує мене приємним трепетом, що пощипує хребет.

Марія — одна з тих «дівчат», яка геть не була до мене приязна. Та спостерігаючи, як вона хитро посміхається і проводить пальцями по волоссю, я думаю: може, Енджі має